

In de hoge ruimte van de salon van het Mariscombe House Hotel legde Sophie Wells de laatste hand aan de voorbereidingen voor de fotoshoot.

Het oorspronkelijke plan, om de hele familie Roper buiten, in een Marks and Spencer-achtige sfeer in een zomerse weide te fotograferen, was letterlijk in het water gevallen door het slechte weer. Het had de hele ochtend pijpenstelen geregend, maar van uitstel kon geen sprake zijn, aangezien twee gezinsleden van de familie de volgende dag naar Australië vertrokken.

Emma Roper wist echter precies wat ze wilde. ‘Goed, als het niet buiten kan, dan maar zo’n alles-in-het-wit-shoot binnen,’ had ze eerder die ochtend door de telefoon gezegd. ‘Je weet wel, van die moderne, hippe foto’s. En dan dragen we ook allemaal wit. Net als in van die chique advertenties.’ Opgetogen over haar artistieke blik had ze eraan toegevoegd: ‘Dus dat is dan geregeld. We zien je om drie uur in het hotel. Het wordt fantastisch!’

Je had klanten die wilden dat de fotograaf voorstellen deed voor hun fotoshoot, anderen hielden het heft graag in eigen handen. Emma Roper behoorde klaarblijkelijk tot de laatste categorie, maar Sophie vond het geen enkel punt om haar aanbevelingen op te volgen. Daarom had ze lampen meegenomen, grote lappen witte mousseline, die als achtergrond konden dienen, en nog meer mousseline voor op de vloer. Als Emma haar zinnen had gezet op een moderne, witte advertentie, dan kreeg ze een moderne, witte advertentie.

Sophie deed een stap naar achteren om het resultaat te bekijken en de belichting aan te passen.

Precies op dat moment stak Dot Strachan haar elegante hoofd om de deur. ‘Jemig, ik moet hier mijn zonnebril gewoon opzetten!’ Terwijl ze met haar ogen knipperde tegen het felle licht, vervolgde ze opgewekt: ‘Ik vroeg me af of je zin had in een kop koffie.’

Als Sophie later groot was, wilde ze precies zoals Dot Strachan worden. Op haar tweeënzeventigste maakte Dot nog steeds

moeiteloos een stijlvolle indruk, met haar prachtige jukbeenderen en lichtblauwe ogen, die de aandacht vestigden op haar door de hoogtezon gebruinde huid en achterovergekamde witblonde haar. Natuurlijk had ze rimpels, maar dat waren rimpels van de goede soort, het gevolg van een mooi leven en veel lachen. Ze werkte hard, maar op zo'n manier dat het leek of het runnen van een hotel haar geen enkele moeite kostte, en ze had in haar hele leven nog nooit iets slonzigs aangehad.

'Heel lief, maar beter van niet.' Sophie wees naar al het smetteloze wit. 'Het zou echt iets voor mij zijn om koffie te morsen. Hoe dan ook, ik heb alles onder controle. Ik verwacht de Ropers nu elk moment, en dan zijn we rond vieren weer weg. En nogmaals bedankt dat we deze ruimte op zo'n korte termijn konden gebruiken.'

'Dat is geen enkel probleem. Je weet dat je hier altijd terecht kunt. Ik zal Rose vragen om ze hiernaartoe te sturen wanneer ze er zijn,' zei Dot.

Wanneer je gewend was aan de surfstranden van Californië, viel een grijze, regenachtige middag aan de noordkust van Cornwall op zijn zachtst gezegd nogal tegen. Het weer was nu niet bepaald zwoel te noemen. Hoewel Josh Strachan als kind de zomers hier in St. Carys had doorgebracht, liet hij de ijsskoude golven nu maar al te graag over aan de enthousiaste surffanaten.

Of aan Griff bijvoorbeeld, de langharige terriër van zijn grootmoeder, die zich luid blaffend in de ondiepe branding wierp. Josh schudde zijn hoofd, zich verbazend over het grenzeloze enthousiasme waarmee Griff zich op de golven stortte. Oké, zo kon-ie wel weer, het ging steeds harder regenen, tijd om terug te gaan. Hij stak zijn vingers in zijn mond en probeerde met een doordringend gefluit de aandacht van de hond te trekken.

Griff negeerde hem volledig, als een kind van vijf dat in de speeltuin nog één keer van de glijbaan wil.

Nou ja, hij was ook nog maar pas een week terug in Engeland. Ze kenden elkaar nog maar net. Met zijn handen als een kommetje om zijn mond riep Josh op autoritaire toon: 'Griff! Hier! Nu meteen!' Eigenwijze rothond, hij deed het expres. En dan te bedenken dat hij Dot had geloofd toen ze hem had verteld dat

het een goed opgevoede hond was. Ze had hem gewoon voorgelogen!

Josh liep naar de branding en schopte zijn gympen uit. Pas bij de derde poging lukte het hem om Griff beet te grijpen. Hij maakte de riem vast aan de halsband en trok de hond het strand op. Er sloeg een golf tegen zijn benen, zodat zijn spijkerbroek doorweekt raakte. Josh keek Griff zo streng mogelijk aan, maar de hond kwispelde alleen maar ondeugend met zijn staart. God, wat was het water koud.

Terwijl ze over het strand naar de trap liepen, die was uitgehouwen in het klif waaraan het hotel zijn magnifieke uitzicht over zee dankte, verschenen voor Josh' geestesoog de stranden van Californië die hij achter zich had gelaten. Santa Monica... Laguna... Huntington... eindeloze zandstranden, volmaakte golven, het hele jaar door mooi weer...

Maar ja, het was geen Engeland. Het was geen thuis. En hij had het meestal zo druk gehad met werken met mensen die hij niet eens aardig vond, dat er van surfen weinig terecht was gekomen. Daarom had hij ook de dure beslissing genomen om daar te vertrekken, om die kunstmatige, stressvolle wereld achter zich te laten en op zoek te gaan naar een betere kwaliteit van leven in het gezelschap van mensen met wie hij wel graag omging.

Nou ja, dat was het plan. Na het debacle met Go Destry was hij echt helemaal klaar met welke verwende Amerikaanse zeikpuber dan ook.

‘Oké, als jij nou je linkerhand onder je kin houdt, en als jij een beetje achteroverleunt, en als jullie twee dan jullie hoofd iets omhoogdoen, zodat jullie je moeder kunnen aankijken...’ Werkelijk, vijf kinderen en een volwassene goed opstellen was bijna net zo ingewikkeld als een orkest dirigeren. ‘En als jij dan je handen op hun schouders legt... Ja, zo, dat ziet er prachtig uit. En nu allemaal naar elkaar kijken en zeg dan: “Wauw, je bent fantastisch!”’

De broers en zusjes schreeuwden het tegen elkaar en begonnen toen te lachen. Sophie klikte er ondertussen lekker op los, ze maakte zo'n vijftien à twintig foto's. ‘Te gek, ga door, zeg het maar tegen iemand anders, perfect.’

In het geweld van al dat gegiechel en gelach en het herhaaldelijk geroep van ‘Wauw, je bent fantastisch!’ ging het gekrabbel aan de andere kant van de deur helemaal verloren. Maar toen vloog ineens de deur open, en een opgewonden Griff wierp zich als een harige torpedo op het smetteloze foto-arrangement.

Een harige, bemodderde torpedo.

‘Gadverdamme!’ De tienermeisjes probeerden de hond gilend weg te duwen, terwijl hij over de jongens heen klauterde en een spoor van modder achterliet op... Nou ja, op alles zo’n beetje.

‘Nee! Griff, af!’ riep Sophie vergeefs. Emma keek verschrikt, de jongens lagen dubbel van het lachen, en het witte achterdoek zat onder de bruine moddervlekken van de hond.

‘Mijn jurk,’ jammerde Emma. ‘Mijn mooie witte jurk!’

‘Stouterd.’ Sophie legde haar Nikon neer en tilde Griff op. Hij kon er natuurlijk ook niks aan doen. Met een verontschuldigen-de blik op Emma zei ze: ‘Ik ben zo terug.’

Toen ze de salon uit kwam, begreep ze meteen wat er was gebeurd. Bij de ingang stond een lange man, met zijn rug naar haar toe. Zijn donkere haar, dat nat was van de regen, was achterovergekamd; hij droeg een doorweekt grijs met wit overhemd en een spijkerbroek en ratelde in de telefoon die hij in zijn rechterhand hield. Aan zijn linkerhand bungelde een hondloze, smalle leren riem.

Toen Sophie naar hem toe liep, hoorde ze hem zeggen: ‘Oké, geen probleem. Ik regel het wel. Dag.’ Hij verbrak de verbinding en stopte zijn mobieltje weer in de kontzak van zijn spijkerbroek.

Ze tikte hem op zijn schouder. ‘Sorry, maar ik denk dat je iets bent verloren.’

Hij draaide zich met opgetrokken wenkbrauwen om en zag toen wie ze tegen haar borst hield.

‘O, ja. Dank je.’

Nou, het kon hem blijkbaar niet veel schelen.

‘Je kunt Griff niet zomaar zonder riem loslaten, hoor. Dan zet hij de hele boel op stelten.’

Zichtbaar geschrokken van haar toon zei hij: ‘Ik had hem in zijn mand in het kantoor achter gezet.’

‘Hij is zeiknat en zit onder de modder!’

‘Ik wilde net een handdoek halen om hem mee af te drogen, maar toen ging mijn telefoon. Het was belangrijk.’

‘Kom eens mee. Dan zal ik je laten zien wat hij heeft aangezicht.’

‘O god.’ Hij liet zijn wenkbrauwen zakken en volgde haar zuchtend door de hal. Voor de gesloten deur van de salon zei hij afwerend: ‘Maar je kunt mij toch niet de schuld geven van wat het ook is dat daarbinnen is gebeurd. Toen ik binnenkwam, heb ik de deuren gecontroleerd. Ze waren allemaal dicht.’

Sophie wist wie hij was; natuurlijk wist ze dat. Hoewel ze nog niet aan elkaar waren voorgesteld, was het geen geheim dat Josh Strachan weer in St. Carys was komen wonen, in het hotel dat hij drie jaar geleden samen met zijn grootmoeder had gekocht.

Maar jemig, wat zag hij er goed uit. Het was eigenlijk best fascinerend om te ontdekken dat je kwaad op iemand kon zijn en je tegelijkertijd hyperbewust van zijn uiterlijk.

‘Je wilt toch niet beweren dat Dot je niet heeft gewaarschuwd voor zijn grote truc?’ Onder het praten zette ze Griff op de grond en raakte heel even de koperen deurkruk aan. Als een duveltje uit een doosje sprong Griff op, hapte naar de kruk en bleef er even aan hangen, terwijl hij als een circusacrobaat woest met zijn lichaam draaide om de kruk naar beneden te krijgen. Toen de deur openzwaaide, pakte Sophie hem snel weer beet en zei: ‘*Et voilà.*’

Ze hoorde hem ‘O shit’ mompelen, terwijl hij het slagveld bekeek. Wat ze wel weer goed van hem vond, was dat hij meteen zijn handen opstak en tegen de aanwezigen zei: ‘O sorry, wat erg, het is mijn schuld, ik wist niet dat hij deuren open kon maken.’

De meesten negeerden hem; ze hadden het veel te druk met lachen en elkaar met hun mobieltjes fotograferen. Alleen Emma, de moeder, keek hem mismoeedig aan en zei: ‘Nu is alles verpest. Onze prachtige fotoshoot...’

‘Dat snap ik, en het spijt me echt, maar kunnen we het niet een ander keertje overdoen? Op mijn kosten natuurlijk...’

‘De tweeling vertrekt morgen naar Australië, dus nee, dat gaat niet. Maar heel erg bedankt dat je dit belangrijke moment hebt weten te verknallen.’ Emma’s stem beefde; met tranen in haar ogen en een klein stemmetje vervolgde ze: ‘Ongelooflijk...’

‘Oké, ik regel het wel.’ Sophie droeg Griff over aan Josh. ‘Ga

hem even ergens afdrogen. Geef me vijf minuutjes, dan mag je hem weer terugbrengen.'

'Terugbrengen?' Jos keek haar aan alsof ze gek was geworden.

'Waarom wil je dat monster weer hiernaartoe halen na alles wat hij heeft aangericht?' vroeg Emma op schrille toon.

'Doe nou maar wat ik zeg.' Sophie gebaarde naar Josh dat hij Griff mee moest nemen. Daarna wendde ze zich tot Emma. 'Het komt wel goed. Ga nou niet huilen.'

'M-maar alles is verpest!'

'Hoor eens, het is logisch dat je van streek bent. Maar je wilde deze shoot toch omdat je zoons morgen naar Australië vertrekken?'

Emma haalde beverig adem en depte voorzichtig haar ogen met een zakdoekje. Ze knikte. 'Ja, natuurlijk. Ik vind het vreselijk. Ze zijn pas achttien... Mijn jongetjes... Hoe moet ik nou verder zonder hen?'

'Ja, dat is moeilijk, maar het is ook een avontuur.'

De oudere vrouw liet haar schouders zakken. 'Voor hen mischien. Ik zal me continu zorgen maken. Ik had de stiekeme hoop dat ze nog wel van gedachten zouden veranderen en thuis zouden blijven.' Haar stem begon weer te beven. 'Maar dat is niet zo. God, hoe moeten ze zich nou zonder mij redden... Als ik niet iedere ochtend schone sokken voor ze klaarlegde, zouden ze gewoon hun vieze weer aantrekken!'

'Ja, dat is vast heel moeilijk voor je,' zei Sophie meelevend. 'Maar voor hen zal het goed zijn, dat zul je zien.'

'Huult ze nou alweer?' Een van de jongens schudde grijnzend zijn hoofd. 'Toe mam, chill. Het komt wel goed.'

Emma toverde een waterig lachje tevoorschijn. 'Dat weet ik wel, lieverd. Ik doe mijn best.'

Sophie pakte haar Nikon en trok Emma mee naar het raam waar ze haar op de brede vensterbank liet plaatsnemen. 'Kijk eens naar deze foto's.' Ze liet haar eerst de eerste foto's zien en vervolgens de paar die ze had gemaakt nadat Griff de boel op stelten was komen zetten. Het verrassingselement had perfect gewerkt; de gezichten van de kinderen, op de eerste foto's stijfjes en ongemakkelijk, hadden een complete metamorfose ondergaan; op de laatste foto's lachte iedereen vrolijk. 'Zo lijken ze toch veel

meer op hoe ze echt zijn? Wat minder bewust van zichzelf?’

‘En daarom wil je dat de hond weer terugkomt? Zodat we nog meer van dat soort foto’s krijgen?’ Emma snuffte. ‘Maar dan lijkt het helemaal niet meer op zo’n chique, hippe reclame.’

‘Nee, maar het wordt wel veel minder stijf. Foto’s waarvan mensen een glimlach op hun gezicht zullen krijgen. Echt, ze zullen prachtig worden,’ stelde Sophie haar gerust. ‘Alleen op een andere manier. En je hoeft ze ook niet te betalen.’

2

Veertig minuten later vertrok de familie Roper uit het hotel. Vanuit zijn kamer op de bovenverdieping zag Josh hoe ze door de plensregen over het parkeerterrein renden en in een blauw busje stapten. Gelukkig leken ze niet al te erg gebukt te gaan onder wat hen was overkomen.

Toen hij even later beneden kwam, zag hij dat de fotografe druk bezig was de salon op te ruimen en weer in zijn oude staat terug te brengen. Griff was blijkbaar uitgeput, want hij lag vredig op het kleed voor de open haard te soezen.

Het meisje, dat niet merkte dat ze werd gadegeslagen, verzamelde de lappen stof die onder de modderpoten zaten, en stopte ze in een metalen koffer. Daarna haakte ze het achterdoek van zijn standaard, rolde het efficiënt op en schoof het in een lange kartonnen koker. Haar haar, van alle tinten blond, was in een nonchalant, halflang model geknipt en danste om haar schouders bij elke beweging die ze maakte. Omdat ze een zwarte blouse en een grijze spijkerbroek droeg, zag je nauwelijks dat ook zij onder de modder zat. Ze had haar mouwen opgestroopt en droeg een hele verzameling zilveren armbanden om haar linkerpolen. Haar bovenlichaam maakte een natuurlijke indruk, en ze had een lekker kontje, dingen die Josh wel kon waarderen, vooral na al die jaren in L.A. te hebben gewoond, waar de meeste meisjes een soort barbiepop-achtig uiterlijk nastreefden, zodat het net leek of ze elk moment konden omvallen.

‘Ik ben bijna klaar... O, ben jij het.’ Vanuit haar ooghoeken zag ze ineens dat Josh het was die in de deuropening stond, en ze ging rechtop staan en draaide zich om. Met een knikje naar Griff vroeg ze: ‘Kom je hem soms halen? Hij is doodmoe. Ik ben net klaar met de shoot.’

‘Dat weet ik. Ik zag ze weggrijden. En nogmaals, het spijt me echt. Dot had me wel verteld dat er een fotoshoot was, maar het was me helemaal ontschoten,’ bekende hij. ‘Het zal de jetlag wel zijn.’

Ze keek hem even aan. ‘Leuk geprobeerd. Je bent al een week terug.’

Haar ogen waren helder en glanzend, zilvergrijs met erg wit oogwit. Haar mooi gevormde wenkbrauwen waren donker met gouden spikkeltjes erin, en op haar linkerslaap zat een veeg modder.

Hoewel het een uitdrukking was die eigenlijk niet bij hem paste, vond hij dat ze joie de vivre uitstraalde.

‘Je hebt gelijk.’ Hij knikte. ‘Het is gewoon mijn eigen schuld. Maar hoe is het afgelopen?’

‘Kom, dan zal ik je het laten zien.’ Op haar hielen gevolgd door Josh liep ze door de salon om haar camera te pakken. Ze scrolde langs de foto’s en liet hem eerst een stuk of vijf opnames zien van voor het Griff-incident, daarna toonde ze hem de laatste foto’s.

‘Mooi zijn die.’ Josh knikte, zichtbaar onder de indruk. ‘Dus uiteindelijk heeft het toch nog goed uitgepakt.’

‘Ja, omdat ik zo’n genie ben,’ beaamde ze vrolijk.

Hij mocht haar wel. ‘Hoe heet je eigenlijk?’

‘Sophie.’

‘Hoi Sophie. Ik ben Josh.’

‘Dat weet ik. Is het je nog niet opgevallen dat iedereen het over je heeft sinds je terug bent?’

‘Niet echt, nee. Nou ja, een beetje dan. Maar na een tijdje let je daar niet meer zo op.’ Na een korte pauze vroeg hij: ‘Heb je ook een visitekaartje?’

Ze pakte er eentje uit een envelop in het zijvak van haar zwarte canvas weekendtas en gaf het hem.

Sophie Wells. Fotografie. Portretten, Huwelijken, Zakelijk

stond er in het zilver op de zwarte achtergrond geschreven, samen met haar telefoonnummer en e-mailadres. Toen hij het kaartje aannam, zag hij ineens dat aan een van haar armbanden een sleutel hing. Hij raakte hem even aan. ‘Waar is die van?’

‘Dat is de sleutel van mijn geheime Zwitserse bankrekening.’

‘Goh. Ik wist helemaal niet dat Zwitserse banken yalesloten gebruikten.’

Er verscheen een kuiltje in haar linkerwang. ‘Toen ik mezelf drie keer in dezelfde week had buitengesloten, ben ik mijn sleutel zo gaan dragen.’

‘Ik vind het echt heel vervelend van die foto’s, hoor.’

‘Nergens voor nodig. Ik heb tegen Emma gezegd dat ze ze niet hoeft te betalen.’

‘Maar dan schiet jij er dus bij in. Wat het nog erger maakt.’

Sophie schudde haar hoofd. ‘Uiteindelijk was iedereen heel tevreden over het resultaat, en Emma wil me er gewoon voor betalen.’

‘Maar hun kleren...’

‘Ze komen van een boerderij. Emma zei dat ze de modder er in een kookwas wel uit krijgt.’

‘Maar toen ik terugkwam om Griff te brengen, was ze in tranen.’

‘Ja, maar dat had niets met jou te maken. Rustig nou maar,’ zei Sophie opgewekt. ‘Wees blij dat niemand je iets kwalijk neemt. Dat is toch een geluk bij een ongeluk?’

Vrouwen, ze zouden altijd een raadsel voor hem blijven. Maar hij mocht inderdaad niet klagen. Ietwat afgeleid door haar wimpers – hadden die onder de mascara echt gouden puntjes? – zei hij: ‘Oké, als jij het zegt. Maar mag ik je iets persoonlijks vragen?’

‘Je kunt altijd een poging wagen.’

Hij was behoorlijk gecharmeerd van haar vlotte lach, haar speelse humor en no-nonsensehouding. Oké, en ze had ook een fantastisch lichaam. ‘Ben je toevallig single? Of heb je een vriend?’

Als dat laatste het geval was, zou hij op spijtige, maar luchtige toon zeggen: ‘Jammer,’ en het daar verder bij laten.

‘Ik? O nee, ik heb geen vriend.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Helemaal single.’

Perfect. Blij met haar eerlijke antwoord vroeg hij: ‘Zou je dan misschien een keertje ’s avonds ergens met me willen gaan dineren?’

‘Nou, dat moet dan inderdaad wel ’s avonds zijn.’ Ze knikte ernstig. ‘Anders kun je het geen dineren noemen. Dan zou het lunchen of ontbijten heten.’

‘Inderdaad, het moet ’s avonds zijn,’ beaamde hij. ‘Vanavond bijvoorbeeld?’

Goh, wat verliep dit allemaal lekker soepel, dacht hij.

‘O, maar ik kan niet.’

‘Ja, het is een beetje kort dag. Vrijdag dan? Of zaterdag? Zeg jij het maar.’

Nog terwijl hij het zei, stond ze haar hoofd al te schudden. ‘Sorry, nee... Ik bedoel, het is erg aardig aangeboden, maar ik kan niet met je uit eten gaan.’

‘O.’ Verbluft vroeg hij: ‘Helemaal niet, bedoel je?’

‘Ja.’

‘Oké. Prima.’ Hoewel het in de verste verte niet prima was natuurlijk. Wat was hier aan de hand? Had ze een baby thuis, of een familielid op leeftijd dat ze niet alleen kon laten? ‘Mag ik ook vragen waarom niet?’

Haar ogen schitterden. ‘O jee, heb ik je nou beledigd?’

‘Natuurlijk niet,’ loog hij.

Ze wierp hem een veelbetekenende blik toe. ‘Volgens mij wel. Maar dat is nergens voor nodig. Ik heb het op het ogenblik gewoon nogal druk.’

‘Over een paar weken dan?’ Hij kon zelf nauwelijks geloven dat hij zo aandrong.

‘Luister, het is echt heel aardig van je, maar nee, liever niet. Ik heb niet echt zin om uit eten te gaan met... met wie dan ook.’

Nou, ze wond er in elk geval geen doekjes om.

‘Geen probleem.’ Inmiddels had hij er spijt van dat hij er überhaupt over was begonnen.

‘Sorry.’

Hij wist er een bedroefd lachje uit te persen. ‘Ach, over een paar maanden ben ik er wel weer overheen. Ik overleef het wel.’

‘Het heeft niks met jou te maken.’ Ze vertrok haar mond een beetje. ‘Het komt door mij.’